

TÚLAVÁ

S03 E03 STRETÁVKA 1.

Každý príbeh musí niekde skončiť. Bez konca by ten príbeh nemal zmysel, stal by sa zbytočnosťou. A to samozrejme vie Spisovateľ zo všetkých najlepšie, pretože konce sú pre nebo alfou a omegou. A žiaľ, dnes sa má skončiť môj príbeh. A to on dobre vie, pretože mi ho sám napísal. A nie je veľmi pozitívny, takže dnes prichádza, aby prepísal, čo napísal veľmi dávno. To čo ho prenasledovalo posledný rok, kým som s ním cestovala a zažívala rôzne dobrodružstvá. Moje meno je Amanda a môj príbeh má dnes skončiť, avšak ja dnes neplánujem skončiť. Plánujem tento koniec zmeniť s jeho pomocou a pomocou Dievčaťa X.

Železničná stanica Nováky

Spisovateľ položil obálku na riadiaci pult, kým si z oka vyberal karpinu.

„Dúfam, že nereveš.“

„Kuš,“ pozrel do dverí, v ktorých stál opretý Martin, „ako rebrá?“

„No,“ prešiel si rukou po hrudi, „bolí to menej, ale nemuselo by vôbec.“

„Mal by si si dať niečo na bolesť.“

„Možno neskôr,“ pozrel na trojicu chalanov, ktorí stáli pri závore fotiac motorový vozeň, v ktorom práve stál. Spisovateľ otočil spínačom svetiel.

„Čo si spravil?“

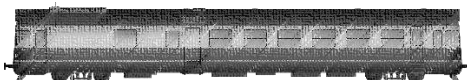
„Pozdravil ich.“

„Poznáš ich?“

„Nie, ale určite som im urobil radosť. Bol si niekedy v Prievidzi?“

„Nie, nezvyknem behať po svete.“

„Vlastne hej, a niečo slušné na seba máš?“
„Nepoužívaj to slovo na h. Nie, nestihol som si pobrat' veci, keď si ma unášal.“
„Neuniesol som t'a, tak trošku som t'a zachránil pred políciou.“
„No,“ Matrtin siahol do vrecka a pozrel na kresbu na papieri, „rozmýšľam, ako sa tohto zbavím.“
„Zachránime Amandu a potom t'a vybavíme, sľubujem.“
„Uf. Tá tvoja Amanda, hovoríš o nej, akoby to bola tvoja priateľka.“
„Ale no,“ Spisovateľ zahúkal a pridol do ‚kotla‘, keď mu naskočilo voľno. Keď prechádzali okolo trojice, mávol na nich a Martin mávol tiež.

Prešli cez zastávku pri obci Koš, Martin klepkal nohou, zatiaľ, čo Spisovateľ položil vysielačku späť na svoje miesto.
„Načo potrebujem slušné oblečenie?“
„Ideme na večierok. Boli sme pozvaní.“
„Kým?“
„Ňou, aj keď netuším, ako sa ten dopis dostal k tebe.“
„Hovorím ti, že mi ho dal dáky chalan. Cirka v tvojom veku.“
„Žeby Erik?“ Spisovateľ si prešiel rukou po saku, „ale prečo by ho nechával tam? Nedáva to zmysel.“
„Kto je Erik?“
„Možno ho raz spoznáš.“
„Ja ti neviem, však plánujeme ju zachrániť a potom ma vrátiš domov.“
„Vlastne áno.“
„Ty si fakt povedal áno.“
„Čože?“
„Ale nič, vôbec nič,“ Martin sa na Spisovateľa vyškeril.

Zastavili na železničnej stanici v Prievidzi, kde Spisovateľ zhasol motor a vyzrel cez okno vonku.

„Myslíš, že aj tu ťa hľadajú?“ pozrel na Mat'a, ktorý si nasadil kapucňu.

„Nuž, dúfam, že nie, ale do doby, kým si zoženiem niečo na večierok, budem chodiť v tomto.“

„Isto?“

„Áno,“ Martin sotil Spisovateľa von z vozidla.

„Toto už nerob, mohol by si mi ublížiť.“

„To bol môj zámer,“ zliezol dole, pričom musel zat'at' zuby, „asi by som si mal dať niečo proti tej bolesti.“

„Hovoril som ti,“ narovnal si sako a pozerajúc do objektívu zrkadlovky, stojacej na trojnožke, mieril priamo na Túlavú, „hm?“

„Čo to je?“

„Fot'ák,“ Spisovateľ pozrel na objektív, „a zjavne drahý.“

Odskočil, keď ho osvetlil blesk a vyskočil Martinovi na ruky. Ten na neho pozrel a pustil ho na zem.

„Vieš, že ťa teraz neudržím?“ chytil si hrud', „a au.“

„Doprdele,“ vyskočil na nohy a oprášil si sako, „teraz som si ho navliekol.“

„HA HA HA!“ chalan preskočil plot a s ovládaním v ruke pristúpil k fotoaparátu, „to sa fakt podarilo.“

„Martin so Spisovateľom si vymenili spýtavé pohľady, zatiaľ, čo chalan vypol blesk a fot'ák opäť cvakol.“

„Kto ti ju dovolil odfotiť? A kto vôbec si?“

„Čakal som, že ho poznáš, tak ako teda o tebe vie?“ Martin pozrel na chalana stojaceho pred nimi.

„Prepáčte, som Oliver,“ podal Spisovateľovi ruku, ten len pokrútil hlavou. Chalan podal ruku Martinovi.

„Mat'o,“ uchopil mu ruku a pocítil, ako stlačil elektrické zariadenie v Oliverovej ruke, ktoré do neho malo poslať malý elektrický výboj. Ale Martin otočil smer a Oliverom potriaslo, čo spôsobilo, že mal vlasy dupkom.

„Čo do pekla?“ odtrhol si zariadenie z ruky, zatiaľ, čo sa Spisovateľ vyškeril na Martina. Ten len mykol ramenami.

„A kto si Oliver? Ako si vedel, že prídeme?“

„Od prednostu. Vedel som, kam vás umiestni. A tiež mi pomohla Amanda.“

„Amanda? Kde je?“ Spisovateľ behal pohľadom po okolí.

„V bezpečí,“ vzal foťák aj so statívom, „poslala ma po vás.“

„Kde sa nachádza?“

„To je tajné. Ochráňuje sa.“

„Ona o tom vie?“ Martin pozrel na Spisovateľa.

„Nemala by,“ hľadel na Olivera, ktorý mykol ramenami.

„Netuším o čom je reč, ale vraj sa nechce veľmi pretŕčať,“ Oliver na nich luskol prstami.

„Kam dal ten foťák?“ Martin pozrel na jeho ruky.

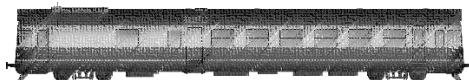
„Zbalil som ho,“ ukázal tašku na ramene.

„Je rýchly. Nepáči sa mi,“ Mat' o šepol Spisovateľovi do ucha, ten mykol ramenami.

„Ja som to počul, ale neva. Pome,“ mávol na nich a vykročil do stanice.

„Veríš mu?“ Martin pozrel na Oliverov chrbát.

„Nie. Ale verím jej,“ vykročil za chalanom, ktorý im nebol práve sympatický.

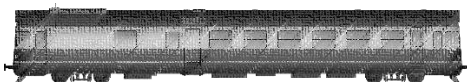
Zišli dolu schodmi do suterénu, ktorý osvetľovala jedna žiarovka nad ich hlavami. Oliver zavrel dvere a zamkol.

„Čo to robíš?“ Martin k nemu pristúpil a natiahol ruku za kľúčom. Oliver mu ju odrazil a odsunul ho od seba. Zložil tašku s fotoaparátom a pozrel na Mat'a.

„Plním rozkazy.“

„A ten sráč ich plní dobre,“ z prítomia vykročila dievčina, nízka v čiernom tielku a s krátkymi vlasmi. Za opaskom mala zasunutú dýku.

„Amanda,“ Spisovateľovi na tvári vykúzlila úsmev.
„Nazdar, ty sráč,“ vytiahla na neho dýku, „prečo do pekla si ma nechal na tej stanici?“
Martin nestíhal pozorovať, čo sa deje, keď pristúpila k Spisovateľovi.
„Chcel som ťa chrániť. Kde je Dávid?“ pozrel na Olivera.
„Mŕtvy, chcel ma chrániť, snáď dopadneš lepšie.“
„Čože? Ako?“
„Umrel, uniesli ma a manipulovali s jeho mysl'ou.“
„Takže to nevidel?“
„Zato som to videla ja,“ odložila dýku, „pod' so mnou,“ chytila ho za košeľu. Nebránil sa. Martin ostal na mieste, pretože si uvedomil, že Oliver na neho mieri tazerom.
„Vieš, že elektrika je môj koníček?“ vyškeril na Olivera zuby.
„Aj môj,“ zaiskril na neho.
„Ja to mám lepšie,“ luskol prstami a ruku mu zahalila elektrická energia. Oliver odstúpil.
„Tak vidíš,“ žmurkol na neho, „môžem ísť?“
„Chcela s ním byť sama.“
„Myslíš si, že...?“
„Nezájem,“ Oliver podišiel k svojmu laptopu a prihlásil sa do svojho konta. Martin mu nazrel na displej.
„Debian?“
„Hmn,“ Oliver súhlasne prikývol.

„Prečo si mi to nepovedal?“ zdvihla zo skrinky knihu v obale.
„Čo som ti nepovedal?“
„Že umriem?“
Spisovateľ na prázdno prehltoľ a utrel si oči. Vydýchol. Amanda na neho pozrela.
„Stalo sa niečo?“

„Nemáš to vedieť. Nesmieš to vedieť,“ sadol si do kresla, z ktorého vystúpil hustý prach. Rozkašlal sa.

„Som radšej, keď to viem.“

„Nerozumieš,“ pretrel si čelo, „umrieš. Teraz, keď to vieš, určite umrieš. Keby si to nevedela, mal by som šancu ťa zachrániť.“

„Šancu?“

„Áno.“

„Prečo si mi nepovedal svoje meno? Dušan Bruška,“ otočila na neho knihu.

„Ale no tak,“ pozrel na ňu, „vieš, že je to pseudonym.“

„Ako by som ti mohla veriť? Prakticky som kvôli tebe chodiaca mŕtvola. A Dávid už je *len* mŕtvola. Neodpustím ti. Nechal si ma tam bez rozlúčenia. Ako taký zbabelec.“

„To ani nečakám,“ pozrel do zeme, „nemala si sa to dozvedieť.“

„Spisovateľ,“ chytila ho za golier, „chránil si ma celý rok. Musíš to dokázať ešte jeden krát.“

„Nedá si *to* pokoj, kým ťa to nezabije.“

„*To*? Skôr oni.“

„Oni?“ pozrel na Amandu.

„Ten príbeh, to sa nedeje len tak. Nieкто to rafíči. Je to z toho cítiť.“

„Také niečo mi hovoril Erik.“

„Áno, mala som tu česť.“

„S Erikom?“ pristúpil k nej a prezrel jej ramená a tvár, „neublížil ti?“

„Nie, vyzeral milo. Určite je to menší sráč, ako ty.“

„No dovoľ?“

„Sklapni, ty sračka. Henten chalan je tvoj frajer?“

„Nie, Amanda...“ vyskočil na nohy.

„Dobre, ale vyzera milo. Taký ňuňavý serko.“

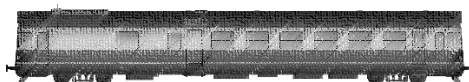
„Martin. Tak trošku som mu *posral* život.“

„Len trochu?“

„No, prúdi v ňom temno, električka a ide po ňom polícia, pretože si myslia, že je masový vrah. A tak trošku som ho uniesol,“ pri posledných slovách prižmúril oči.

„Ty si fakt zasraný sráč. Chudák chalan.“

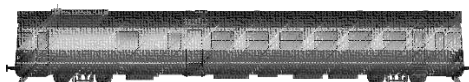
„Stará dobrá Amanda.“
„Starý a stále hnusný Spisovateľ.“
„Som rád, že ťa opäť vidím,“ rozťahol ruky na objatie.
„Nie,“ Amanda ho odstrčila do boku a prešla ku chalanom, ktorí hľadeli na kód na displeji.
„Ehm,“ Spisovateľ na nich pozrel, „myslím, že sme našli spriaznené duše.“
„Ja som to počul,“ Martin na neho namieril iskriaci prst.
Amanda pozrela na jeho prst a pokrútila hlavou.
„On ti fakt dosral život, čo?“
„Veru,“ pozrel jej na zadok.
„Neočumuj,“ vylepila mu facku a vzhliadla na dvere.
„Tušíš, ktorý príbeh to môže byť?“
„Zatiaľ nie,“ pristúpil k dverám, ale zachránil ťa.“
„Nedávaj jej falošnú nádej,“ Martin k nim pristúpil z druhej strany. Oliver vzal kľúče.
„Niekto vám bude musieť odomknúť,“ kľúč v zámku cvakol a dvere odhalili schodisko paneláku.
„Tak,“ prikývla Amanda, „podme tuto kolegovi zohnať niečo slušné.“
„Tu Oliver vravel, že mi niečo požičia...“
Amanda pozrela na Olivera a pokrútila hlavou.
„Nie, len by ťa napálil, ver mi.“
„Ty bastard.“
„Ale no tak,“ Oliver mykol ramenami a nasledoval trojicu hore schodiskom.

V slnečnej páľave vystúpil z vozňa prídeleného vlaku starší pán. Oprel sa o svoju drevenú barlu a pozrel na pristavený motorový vozeň. V ruke držal obálku v rovnakých farbách. Červeno-krémovú. Pozrel na staničnú budovu.

„Zdravím, Prievidza,“ prešiel cez koľajisko a poobzeral sa vôkol seba. Oprtel sa o zábradlie a nadýchol sa. Prešiel cez budovu a uzrel autobusovú stanicu. A tiež navigačnú tabuľu. Podišiel k nej po tom, čo si skontroloval čas na hodinkách. Jeho čierne sako mu spôsobovalo nepríjemne potenie. Vyzliekol ho a pozrel k oblohe. Vôbec si neuvedomil, že z autobusu vyšlo nízke dievča s krompáčom cez rameno. Rovnako držalo v ruke obálku vo farbách Túlavej. Malo na sebe len tenkú bielu blúzu a pozrelo na autobus za sebou. Zložilo krompáč na zem a vytiahlo tablet. Na mape vyhľadalo Kultúrny dom.

„Hmn,“ odložila tablet po zistení trasy a poobzerala sa po okolí, „mám čas, čo teraz?“

Martin stál v elegantnej bielej košeli pred Kultúrnym domom a hľadel na to, ako Spisovateľ vedie Amandu ku vchodu. Držala ho za ruku a hľadela na neho s úsmevom.

„Dúfam, že dnes toto všetko skončí, už by som sa rád vrátil domov.“

„Kde vlastne bývam ja?“ pozrela na Spisovateľa, „prečo si to nepamätám?“

„Keď skončíme, poviem ti všetko. Inak by sa všetko mohlo pokaziť.“

„Dobre,“ smutne pozrela k zemi s pokrčeným úsmevom, vošli do Kultúrneho domu a Martin počkal kým k nemu dobehol Oliver v saku, aby mohli vojsť zároveň.

„Prečo musím ísť s ním?“ Martin pozrel na Olivera.

„Aby si nevyzeral, že si prišiel sám,“ Spisovateľ na nich vyceril zuby.

„No, aspoň si sa konečne oholil,“ Martin mu zatlieskal.

„Ale no, zlato,“ Oliver ho chytil okolo boku, Mat’o mu zdrapil ruku a odsunul ju od seba.

„Vravel som ti, že v spoločnosti nie,“ precedil pomedzi zuby. Oliver sa rozosmial a zdrapil dva poháre. Jeden podal Martinovi do ruky. Vonku zaznel hrom a v momente začal bubnovať dážď.

„Zdá sa, že sme to stih...“ Spisovateľ pozrel na priestor pred nimi, „toto nie je dobré.“

Amanda na prázdno prehltila. Martin s Oliverom si vymenili spýtavé pohľady a prezreli si zrkadlá, ktorými boli vykladané steny.

„Sú to len zrkadlá, nie?“ Oliver pozrel na Martina, ktorý pozrel na Spisovateľa.

„S ním to nikdy nie je tak jednoduché. Poznáš tento príbeh?“

„Hmn,“ prikývol Spisovateľ, „a nemá dobrý koniec.“

„Tak ho prepíšeme,“ Amanda vzala Spisovateľa za ruku a vošli medzi ľudí na parket, „ale do tej doby si môžeme užívať.“

Martin pozrel na Olivera.

„Ani na to nemysli,“ prešiel k miestu označenému jeho menom. Povzdychol. Pozrel vedľa na drevenú barlu.

„Zdravím Ťa, Mat'o,“ pán mu ukázal obálku, „čo o tom vieš?“

„Pán Hudáček, čo tu robíte?“ posadil sa a vzal obálku do rúk.

„Niektu ma zavolať, ale nebol to on, vedel by o mne“

„Hmn,“ Martin pozrel na tancujúceho Spisovateľa, „má umrieť. Ona. Chce ju zachrániť. A zdá sa mi, že niekto mu privolať pomoc.“

„Asi by som sa mu mal ukázať,“ pán Hudáček vstal a kráčal na parket. Zastal pred Spisovateľom, ktorý šokovane zastal.

„Dedo?“

„Dedo?“ Amanda pozrela na starého pána, „to je tvoj dedo?“

„Áno. Čo tu robíš?“

Ukázal mu obálku.

„Zavolať si ma sem.“

„On určite nie,“ Amanda pozrela na obálku, „a vytiahla zo šiat tú svoju. Spisovateľ ustúpil.“

„Myslel som, že si ma zavolať ty,“ Spisovateľ ju prebodol pohľadom.

„Nebud' posraný, to Erik.“

„Erik?“ poobzeral sa po miestnosti, „on nás sem zavolať?“

„Kto je Erik?“ Nízke dievča k ním pristúpilo, „a prečo som sa sem mala prísť?“

„Lucia?“ Amanda na ňu pozrela, „ako šiel výskum?“

„Kopanie a kopanie,“ prezrela si skupinu ľudí, „zdravím, pán Hudáček.“

„Ahoj, Lucka,“ starý pán jej venoval úsmev. Martin kráčal k nim a Oliver hneď za ním.

„Dobre, trochu sa strácam, o čo tu ide?“ Oliver pozrel na skupinu množiacich sa ľudí. Tí sa presunuli k stolu a vymieňali si spýtavé pohľady.

„Fajn,“ Spisovateľ ich umlčal, „zdá sa, že nás dal dohromady Erik. Môj naj kamoš z detstva. Pretože vie, ako to má dnes skončiť a vie, že to chcem zmeniť. A zjavne mi neverí a chce aby som tu mal pomoc. Teraz sa rozhodnite, či tu chcete ostať, alebo si zachránite krky. Neručím za to, kto prežije. Sám sa bojím.“

„Ja na výber nemám,“ Amanda si sadla a chytila pohár s vínom, Spisovateľ jej chytil ruku a zložil pohár na stôl. Prevrátila očami.

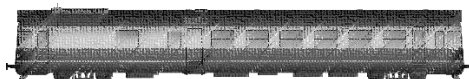
„Ja nemám kam ísť,“ Martin založil ruky pred svoju hrud', „takže ostávam.“

„No, ehm, chcem ti pomôcť,“ Spisovateľov dedo prikývol. Lucia si prezrela skupinu a zmäteného Olivera, ktorý ich stále pozoroval a netušil, čo sa deje.

„Dúfam, že to bude menej šialené, ako naposledy,“ Lucia si stiahla z rúk rukavice a pozrela spoločne s ostatnými na Olivera.

„Čo iné mi ostáva? Zbabelo utekať? Sakra nie!“ zalomil ruky obdobne ako Martin.

„Veľa šťastia, veľmi veľa,“ Spisovateľ podal každému pohár a pozdvihol ten svoj, „je veľa príbehov, ale vždy sú lepšie, keď v nich nie sme sami. Keď máme spoločníkov, ktorý ich zažívajú s nami, sú hodnotnejšie. Nech to dopadne dobre,“ štrngli si a pripili si.

Amanda vzala na parket Martina a Lucia Olivera, zatiaľ čo Spisovateľ sedel pri stole so svojím starým otcom.

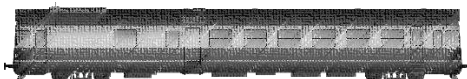
„Vieš, ani neviem, ako ti mám hovoriť?“

„Poznáš moje meno, dedo,“ Spisovateľ mu venoval úsmev, „takže ma volaj, ako chceš.“

„Prečo práve Spisovateľ? Používal si toľko mien.“

„Je to, kto som. Je to, čo som spravil. Je to taký môj sľub, že nepriznám svoje meno, kým nebude koniec.“

„A je ten koniec blízko?“
„Dúfam,“ pozrel na tancujúce páry, „mal by byť. Sedem rokov je dlho.“
„Pridlho. Tak dlho by nemal byť nikto sám.“
„Prípadá ti, že som sám?“ pozrel na mladých ľudí na parkete, „prečo si odišiel?“
„Kvôli jednému projektu, už som ti to hovoril. Nemal by som o tom hovoriť.“
„Aj tak to nemám komu povedať.“
„Len, existuje jeden človek, ktorý nemôže umrieť, Jákob Histó, ten s tým súvisí. Ak by si o ňom niekedy počul, otoč sa a bež. Tvoj život je už aj tak posraný.“
„Motivujúce, ale chápem, akonáhle budem počuť to meno, otáčam sa a bežím. Už mám toho príbehu plné zuby.“
„Nie je to tvoj príbeh, ale môj. A nie, nenapísal som ho.“
„Ani som si nemyslel,“ Spisovateľ pozrel do okna, po ktorom stekali kvapky hustého dažďu.

Martin zastal na mieste a hľadil do zrkadla.
„No do riti, asi som vás pochopil,“ odstúpil od Amandy, ktorá pozrela do zrkadla.
„Spisovateľ!“ zakričala a ten okamžite vyskočil na nohy a dobehol k nim. Ľudia na parkete zastali a pozreli na zrkadlá. Dve postavy v čiernom obleku práve na druhej strane držali Martina za jeho ruky a ťahali do oboch strán.
„Teraz si pomôž,“ šepol mu Spisovateľ.
Martin prikývol a vystrel ruku na zrkadlo. Elektrický záblesk trafil jednu z postáv a odhodil ju dozadu. Všetky postavy v zrkadle pozreli na Martina. Ten sa vystrel a siahol si na krk. Odtrhol si kus kože a strhol tvár, pod ktorou bola len sčernetá lebka. Všetci si dali dole masky a nasadili čierne prilby.
„Nie, nie, nie,“ Spisovateľ odstúpil, „to nie!“
Amanda pozrela na Spisovateľa.

„Opäť prázdne schránky?“ pozrela im do priezorov, vnútri ľahko zbadala slabé svetielkujúce modré svetlo.

„Tak, musíme ich zbaviť tých čipov,“ pozrel na Martina s Oliverom. Lucia zdrapila krompáč, ktorý mala schovaný pod stolom. Spisovateľ vzal Lucii tablet z kabelky.

„Toto si požičiame,“ podal ho Mat'ovi, „ty, vedel by si hacknúť kus techniky, ak ti jeden dáme?“

„Ja viem?“ mykol ramenami, „treba skúsiť.“

„Okay, sú to mŕtvoly, v prilbách majú čip, ktorý, ak sa ti podarí preprogramovať, tak by sme mohli byť v cajku.“

„Tak nemel a jeden mi dones.“

„Spisovateľ pozrel na ľudí v sále, bežali ku dverám, no v šoku zistili, že sú zamknuté. Ostali pri nich a sledovali ako mŕtve telá vychádzajú zo zrkadla a prichádzajú k Amande. Tá tleskla rukami.

„Chýbali ste mi zlatička,“ hodila sa vpred o ruky, ktorými sa odrazila. Kopla dve prázdne telá do hrude a vytiahla si dýku, ktorú mala pripnutú na nohe.

Lucia dvoch zrušila krompáčom a Ján začal bojovať so svojou barlou. Oliver pribehol k Martinovi a pozeral po stole, čo môže použiť ako zbraň. Vzal dve vidličky. Martin ho zdrapil.

„Nie, ublížiš si,“ pozrel na tablet, „ty si programátor, tak tu stoj a čakaj, budeš musieť hacknúť to, čo ti donesie Spisovateľ.“

„A ty?“

„Daj mi tie vidličky,“ vytrhol mu ich z rúk a šmaril ich na dve telá blízko Amandy. Vidličky niesli elektrický náboj z Martinovho tela. Postavy otriaslo a Amanda ich zatiaľ podkopla a jednému z nich odstránila prilbu. Pozrela do nej, čip v nej neustále blikal. Hodila ju Spisovateľovi a ten ju hodil Oliverovi, ktorý ju ledva chytil. Vzal čip a sadol si za stôl s tabletom. Začal ťukat' po obrazovke, no stále musel rušiť napísané, lebo sa netriafal do kláves.

„Do prdele, do prdele!“

Martin urobil okolo seba elektrickú žiaru, ktorá odhodila kostry v oblekoch. Už nevstali.

„Upiekol si ich, upiekol si tie čipy, pokračuj,“ zavolal na neho Spisovateľ. Martin rozhodil ruky a nič.

„Musím chvíľu vyčkať,“ cúvol.

Amanda sa ohnala po jednom z útočníkov dýkou, no vytrhol jej ju z ruky. Kopla mu do hrude. Druhý k nej pribehol a snažil sa ju chytiť okolo krku, no drevená barla mu prerazila hrud'. Zasyčal. Amanda mu zdrapila helmu a strhla mu ju aj s lebkou. Žmurkla na Jána a hodila si prilbu o nohu. Kopla ju medzi Ťudí, ktorý ustúpili. Nakoniec ju rozdupali. Pozrela na Jána, ktorý mal na tvári bolestivý výraz. Telo pred ním padlo na zem a ona zbadala jej dýku trčiac z jeho brucha. Podoprela ho.

„Nie, nie,“ obišla ho a lakt'om rozbila prilbu tomuto útočníkovi a chytila Jána tak aby nespadol. Dýku mal stále v tele. Spisovateľ k nemu pribehol.

„Dedo, nie, no tak, nie,“ pocítil ako ho zdrapili kostnaté ruky a švihol sebou. Hodil ich na Mat'a, ktorý im vrazil päťami do priezorov a vyšľahol im tam silné elektrické výboje.

„No tak, dedo,“ chytil ho, no starý pán klesal k zemi, „neopúšťaj ma. Nie teraz.“

„Zbohom,“ Ján zatvoril oči a jeho hlava narazila o podlahu. Spisovateľ vstal a vzal Luciu krompáč a rozrážal si cestu k vrahovi, ktorý opäť mieril na Amandu. Rozpolil mu prilbu a hneď mu sekol cez telo. Amanda ho náhle zachytila.

„Stačí, sú tu aj ďalší,“ otočila ho a hľadela mu do očí, v ktorýchmal pohľad vraha, „musíme bojovať ďalej.“

Martin padol na zem, ledva dýchal. Oliver stále ťukal na displej tabletu. Lucia ustupovala pred dvomi útočníkmi a Amandu so Spisovateľom obklopovali útočníci.

„Kde máš pero?“

„Zničené, zabudla si? Mám druhé, ale nie je také šikovné.“

„Super, tak teraz rýchlo niečo vymysli, nemáme celý deň.“

„Povedal by som, tak pár minút?“

Hodil krompáč v úrovni nôh protivníkov smerom na Luciu, tá ho chytila a zosekla dvoch pred ňou a bežala im na pomoc. Martin sa plazil po zemi k Oliverovi. Pocítil ako mu jeden z nich chytil nohu. Začal ho ťahať. Martin spojil ruky a vystrelil elektrický výboj na protivníka. No ten nedoletel kam mal a tak ho protivník zdvihol do vzduchu. Martin sa pomrivil, no nemal dost' sily. Ledva dýchal. Pocítil ako mu telom prešiel elektrický šok a protivník ho pustil. Oliver s roztrasenou rukou držal tazer a pozeral na

helmu. Priložil ho k nej a zapol ho. Mŕtvola dopadla na zem. Podoprel Martina a ťahal ho k tabletu. No jeden z útočníkov ho vzal a hodil o zem.

„Nie, nie, nie,“ pozrel na Martina, „do prdele.“

„Hlavne, že si v pohode,“ Mat’o si sadol na stoličku a pozrel si na ruky.

„Čo sa ti deje?“

„Nevládzem,“ hrud’ mu pomaly stúpala a klesala.

„Niečo skúsím,“ priložil mu tazer na nohu, „prežiješ to?“

„Nenabiješ ma. Ublížiš mi.“

„Isto?“ zložil tazer.

„Bež im pomôcť, budem v pohodke. Len si musím oddýchnuť.“

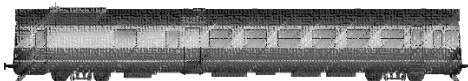
Oliver chytil tazer a pozrel na scénu pred ním.

„Do čoho som sa to namočil?“ priblížil sa k prvému útočníkovi a priložil mu tazer k hlave, no ten mu chytil a zlomil ruku. Oliver doletel po zemi k Martinovi.

„DO RITII!“

„Super, dvaja bezbranní ajtičkári,“ Martin pozrel na Olivera, „okrem ruky si v pohode?“

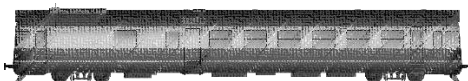
„Uff, dúfam.“

Amanda chytila dýku a začala sekat’ do všetkých strán, zatiaľ čo Spisovateľ sekal všetkých dedovou barlou. Lucia ich ničila krompáčom. Ostávali traja. Jeden na každého. Keď do miestnosti za zrkadlom napochodovala ďalšia horda, a ešte jedna, všetci traja ustúpili.

„Myslím si, že nemáme šancu,“ Lucia pozrela na masu pred nimi.

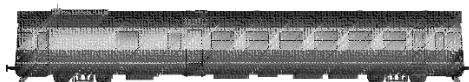
Martin chytil Oliverov telefón a skúšal s ním napojiť čip na stole.

Okolo Túlavej na stanici za hustého dažďa prešla postava v čiernom, schovala sa pod prístreškom stanice a pretrela si svoje biele rukavice. Škraboška jej zakrývala tvár a vlasy mala v drdole. Pozrela na práve pristavený taxík a mávla na neho. Nastúpila.

„Kultúrny dom, prosím.“

„Samozrejme, madam.“

Martin pozrel na mobil a na čip.

„Áno,“ ešte pár krát ťukol a pozrel na troch stojacich najbližšie, „keď ti poviem, tak to stlač.“

Telefón skončil v Oliverovej ruke. Martin zastal pred hordou mŕtvych. Zatiaľ, čo Lucia skolila svojho nepriateľa, Amanda odsekla svojmu prilbu a Spisovateľ rozladil štruktúru kosti tomu stojacemu pred ním.

Martin zalomil ruky dozadu a elektrické výboje okolo jeho rúk nabrali čiernu farbu, jeho oči sčerneli a hľadel priamo pred seba.

„No poďte, vy pankáči,“ vyceril zuby. Všetci na neho pozerali, pretože jeho hlas znel hrubšie ako doteraz.

Vystrel ruky pred seba a ožiaril miestnosť tmavým svetlom. Všetci si zakryli oči. Veľká časť tých v zrkadle popadala na zem ako nič.

„No a toto som mu spravil,“ Spisovateľ pozrel na Amandu, „ale asi sa to vyplatilo.“

Pod stolom sa začal plaziť jeden rozpadnutý mŕtvy Oliverovým smerom. Chytil svoj čip a dotiahol sa dostatočne blízko. Oliver si ho všimol neskoro a tak mu skončil za

uchom svetielkujúci čip. Blikal krásne pravidelne. Položil mobil na zem a vstal. Pomaly kráčal smerom k Martinovi. Ten zhasol a pozeral na zvyšok protivníkov.

„Oliver, teraz,“ pocítil silný úder do tváre z boku. Praskala mu čeľusť, a pocítil ranu do boku, po ktorej zaletel k Spisovateľovým nohám.

„Majú ho,“ Spisovateľ pozrel na Olivera, ktorý s naklonenou hlavou kráčal ich smerom. Martin si odkašlal, z úst mu vyprskla krv.

„Čo sa mi deje?“

„Používaš priveľa energie, zabíjaš sa.“

„Argh,“ vykašľal viacej krvi.

„Vstávaj,“ zdvihol ho a pozrel na neho, „toto mi nerob. Potrebujem ťa.“

„Ja, argh, viem.“

„No tak,“ podišli k stolu, kde Martina usadil. Lucia s Amandou ich zatiaľ kryli. Protivníci stáli pokojne za zrkadlom a čakali, čo urobí Oliver, ktorý pristúpil k Amande.

„Oliver, prestaň, nie si to ty, rozumieš,“ skúsila mu siahnúť po čípe, no silno jej chytil ruku a pretočil jej ju tak, až zastonala. Skúsila po ňom švihnúť dýkou. No odsotil ju a dýku jej vytrhol z ruky.

Spisovateľ sa na neho zahnal päťou, no Oliver sa stihol uhnúť a vykryť tak, že potiahol Spisovateľa a využil jeho kinetickú energiu na to, aby ho prehodil bližšie k zrkadlu.

Oliver zat' al zuby a pozrel na Amandu, ktorú zastavila Lucia rukou. Tá vykročila s krompáčom v ruke oproti Oliverovi.

„Ty fagan, počúvaj ma...“ Lucia zastala, keď jej Oliver zdrapil krompáč a vytrhol jej ho z ruky. Pozeral priamo na ňu, keď ho uchopil oboma rukami. Ustúpila a potlačila Amandu kus dozadu. Tá ju chytila a hodila za seba, pričom dýkou vykryla útok krompáčom. Cítila ako ju tlačí krompáč. Opäť vyletel do vzduchu a znova sekol. Amandu mu silno udrela rukou do hrude. Odstúpil a pozrel na svoju hrud'.

Spisovateľ natiahol ruku k zrkadlu, ruka mu vošla do vnútra. Stiahol ju späť k svojmu telu. Pozrel na Amandu, ktorá v tomto momente ustupovala. Vyskočil na nohy a bežal smerom na Olivera. Vrazil do jeho boku, zatiaľ čo mal krompáč vo vzduchu. Obaja dopadli na zem. Skúsil mu strhnúť zariadenie spoza ucha, no Oliver mu zdrapil ruky a

nechcel uvoľniť stisk. Amanda odkopla dýku a pozrela na Martina, ktorý sa pridŕžajúc stola ťahal k mobilnému telefónu.

Martin cítil ako mu brní ruka, ale aj tak ju potiahol kus ďalej a ťahal za ňou váhu svojho tela. Druhú ruku natiahol za mobilom, prsty mu triaslo a na telefón stále nedočiahol. Opäť sa priblížil, no ako náhle natiahol ruku, telo mu zaiskrilo a dopadol na zem. So zatvorenými očami. Električka mu pulzovala okolo tela, zatiaľ čo nečinne ležal na zemi.

Spisovateľ vyskočil na nohy a pozrel na Martina.

„Nie, nie, nie,“ prebehol k Martinovi a zastal kúsok od neho, keď jeho smerom vyletel elektrický záblesk. Jeden zo zábleskov trafil mobilný telefón, ktorý vyletel do vzduchu. Dopadol na zem, kde zadný kryt a baterka opustili hlavné telo telefónu. Spisovateľ ustúpil, keď okolo Martina vyšľahla elektrická energia, no tentoraz zafarbená do čierne.

„Ahem,“ Martin vstal, jeho oči naplnené čierňavou hľadeli priamo na Spisovateľa, hlas mu skákal a pískal, „tvoje telo.“

„Ale nie,“ Spisovateľ pozrel na dievčatá za sebou, „teraz si si fakt vybral zlý čas.“

„Ten tvoj kamoš už nemá čas,“ natiahol k Spisovateľovi ruky a mihotavé tieň mu zakryli elektrizujúce ruky.

„Ale do prdele,“ Spisovateľ mu skúsil vylepiť facku, no Martin to vykryl a udrhel mu do hrude. Spisovateľa potriaslo a doluznak hľadel na približujúceho sa Martina.

„No, no, no, chcem čo máš, chcem to mať. A nič ma nezastaví!“ Martin si čupol nad Spisovateľa, Oliver vstal a vzal krompáč.

„Martin, prestaň!“

„Oliver, nie!“ Amanda ho skúsila zastaviť, no ten sa rozbehol oproti Martinovi.

„Vidím, že máš ďalšieho hrdinu,“ Martin vystrel obe ruky a silným prúdom električky odhodil Olivera dozadu. Ten narazil do steny, kde mu praskla chrbtica a dopadol bezvládne na zem.

„Mala by som zabiť všetkých,“ Martinove telo ukázalo zuby.

„Stále si tam, väznená, baví ťa to?“ Spisovateľ natiahol ruku k Martinovi, „v jeho tele.“

„Nie. Chcem ovládať tvoje. Cítiť z teba o toľko viac sily.“

„Nechaj ho na pokoji.“

„Však mu nič nerobím, vybil sa, umiera. Len ho zachraňujem pred istou smrťou.“

„Prežil by to,“ Spisovateľ skúsil vstať, no Martin ho rukou pritlačil k zemi.

„Nie, nemá šancu, trhá ho to zvnútra, tak ako aj ja. Dvaja paraziti v jednom tele. V tele, ktoré umrie.“

„Nie, Martin, ja viem, že si tam, premôž to.“

„Nemá na to silu.“

„Telo možno, ale vedomie áno,“ Spisovateľ pozrel na Amandu, ktorá potlačila Luciu dozadu. Niečo jej pošepkala a Lucia šla k ľuďom pri dverách.

Spisovateľ pozrel na Martinove, oči, zablysla sa v nich iskrička.

„No tak, Mat’o, nenechávaj ma tu,“ pozeral mu priamo do očí, keď ho Martin zdvihol a prehodil cez stôl. Začul kroky. Veľa krokov. Pozrel pomedzi stoličky smerom na zrkadlá. Vychádzala z nich ďalšia veľká skupina nepriateľov. Vyzbrojených zbraňami. Amanda držala krompáč a dýku v rukách, hľadela na nich. Ustúpila a narazila do stola. Martin sa zvrhol.

„Teraz naozaj nie, fešáci,“ mávol pred sebou rukou a vytvoril okolo stola tieňové silové pole s iskričkami. Pár nepriateľov skúsilo vystrelit’, no náboj sa zmenil na čiernu hmotu, ktorá dopadla na zem. Amanda pozrela na Martina, ktorý stál nad Spisovateľom s vystretou rukou.

„Tak ako? Trošku ťa oslabím, inak nepovolíš,“ okolo ruky mu začali lietat’ iskry v guľatom tvare.

„Nie, nechaj ho,“ Amanda k nim pristúpila, „odstúp.“

Martin na ňu vystrel druhú ruku. Amanda pozrela na telefón padnutý na zemi a na armádu bezduchých nepriateľov.

„Aspoň ma nechaj zbavit’ sa ich.“

„Na nich mi nezáleží, mávnutím ruky sú preč,“ Martin nasmeroval obe ruky na Spisovateľa.

„Čo to máš v hlave, počujem ten hlas, nečisto, rušený, ale počujem, čo je to?“ Martin naklonil ucho k Spisovateľovi, ten len prižmúril oči a spýtavo pozrel na Amandu. Pokrútil hlavou, keď urobila krok vpred. Martin na ňu namieril ruku a vyšľahol k jej nohám výboj.

„Ostaň, kde si,“ stále hľadel na Spisovateľa, „čo to je?“

„Netuším. Martin Vyšný, no tak, viem, že tam si.“

„Nepočuje....argh,“ jeho telo prehlo a hlasno kričal zatiaľ, čo elektrické výboje vyleteli do všetkých strán. Spisovateľ sa po ňom hodil, strhol ho k zemi. Cítil vibrácie, no aj to, ako Martin zhasína.

„No tak, to dáš,“ pozrel na Amandu, „pozbieraj ten telefón.“

„Hneď,“ Amanda prebehla okolo chalanov a zdvihla všetky tri kusy. Zložila ich dokopy, podala ich Spisovateľovi a ten pozrel na Martina.

„Počuješ ma?“

Prikývol.

„Ten telefón,“ dal ho pred Martina, „potrebujeme, aby si to aktivoval.“ Tieňový štít začal praskať, začal presvitať s každým nábojom.

Prikývol a chytil telefón. Amanda vstala a natiahla krompáč mieriac pred seba. Štít pred ňou úplne praskol a tak krompáč hodila dopredu. Zhodila ním trochu nepriateľov dole, no okamžite tam stáli ďalší mieriac na ňu. Všetci zastali a zvesili zbrane. Martin pustil telefón na zem.

„Okay, vydrž to,“ Spisovateľ ho zdvihol a posadil na stoličku, „musíme ťa napraviť.“

„Elektriku,“ Spisovateľ pozrel na predlžovaciu šnúru a podal ju Martinovi k ruke, ten vložil prsty do otvorov. Odhodilo ho to. Vyskočil na nohy. Zhlboka sa nadýchol.

„Dobre, ale netuším, ako dlho to vydrží,“ pozrel na Spisovateľa s Amandou. Amanda pozrela na Olivera, ktorému zaschla krv na brade.

„Bože môj, mal odísť, mal odísť.“

„Nemôžeš za to,“ Spisovateľ ju chytil za rameno.

„Zatiahla som ho do toho. Môžem za to, keby o ničom nevedel, mohol by pokojne žiť. Kódovať dáky vtipný vírus.“

„Znie to ako sranda,“ Martin preskočil stôl a pozrel na Luciu. Tá stála pri dverách, no len s nimi bezmocne lomcovala. Martin k nej pribehol a skúsil ich otvoriť tiež. Nepodarilo sa mu to. Ochranné pole padlo. Amandin pohľad sa stretol so Spisovateľovým.

„Musíme och odzbrojiť,“ Spisovateľ vyrazil a všetkým vytrhával zbrane z rúk a zhadzoval prilby na zem.

Martin hľadel na zámok, pozrel na Luciu, ktorá upokojovala ľudí.

„Nevyzerá, žeby bol zamknutý,“ prešiel po zámku prstom a pohľadom kĺzal cez škáru. Zbadal pohyb. Cez dvere sa do miestnosti s buchotom vnorili pazúre. Odstúpil. Amanda so Spisovateľom pozreli na skupinu ľudí, ktorými trhlo.

Martin pozeral ako pazúre nasledujú ruky a dvere vytrhla žena z vonku. Na tvári mala škrabošku. Spisovateľ pozrel na Amandu s nadvihnutým obočím.

„Konečne,“ Amanda tleskla a vyrazila k skupine ľudí, ktorí sa rozutekali. Martin stál oproti jemu neznámej žene.

„Netuším kto ste, ale bolo to cool.“

„Čo to je za fagana?“ žena v čiernom obtiahnutom kostýme ho odstrčila bielou rukavicou.

„Spisovateľ, Amanda,“ kývla na nich. Lucia pozrela na zmäteného Martina.

„X,“ Amanda priskočila, „takmer sme to vyriešili.“

„Nehovor. Čo sú to za zrúdky?“ pristúpila k jednému s vypnutých ľudí v obleku, „vyzerajú ako tí technikovi jazdci.“

„Jazdci?“ Martin vzal jednému helmu, „skôr vyzerajú ako ovládnuté kostry.“

„Nebol si tam, keď sa nás už raz pokúsili zahlušiť. Čo si zač?“

„Martin. Martin Vyšný...“

„A tu Spisovateľ mu zničil život, tak ho vláči so sebou,“ Amanda ťapla Spisovateľa po ramene.

„Začínam sa báť, čo spraviš s mojím životom,“ X pozrela na kostru, „ako sa hýbu? Nemajú svaly?“

„To je dobrá otázka,“ Martin jednému odlomil ruku a zvliekol ju z ochranného obleku. Otočil na seba oblek z vnútornej strany.

„Nie je to taká záhada, hen,“ ukázal mechanické časti obleku, „na tomto to celé funguje, preto sa dajú tak ľahko skratovať.“

„On je dáky múdry nie?“ X si Martina premerala zblízka.

„Som informatik,“ naklonil k nej svoju tvár.

„Nemali by sme...“ Amanda pozrela na Spisovateľa, ktorý len so širokým úsmevom pokrútil hlavou.

„Nie.“

Dievča X Martina zdrapilo pod golier a vycerilo na neho zuby. Martin zaletel k stolom.

„Myslím, že bude mať dost' modrín,“ Lucia pozrela na novú ženu v miestnosti.

„A ty budeš Lucia, že?“ Spisovateľ si s Luciou vymenil spýtavý pohľad. Amanda nadvihla obočie.

„Spisovateľ, predou mnou sa neschováš. Ani ako Dušan Bruška,“ kráčala jeho smerom, pomaly ustupoval, „ani ako Richard Veveričiak, ani ako Tomáš Škorec.“

„To je jeho pravé meno,“ zvýskla Lucia. Martin vstal a len pokrútil hlavou.

„Nie. Jeho priezvisko je Hudáček,“ pozrel na mŕtve telo starca na zemi, „rovnako ako jeho dedo.“

„Počkat', čo?“ Lucia ostala zmätene hľadiť na Spisovateľa, „tak ako sa dokelu voláš?“

„Nosil veľa mien, ale Hudáček tam nebolo,“ X prižmúrila oči pri pohľade na Spisovateľa.

„Niektorú si robil domácu úlohu, čo?“ Spisovateľ odsunul niekoľko stojacich kostier v oblekoch.

„Že váhaš,“ zastala tesne pred ním, „a vieš, že žiadny príbeh sa nestane skutočnosťou len tak, že?“

„Čože?“

„Určite vieš, že všetko, čo sa ti deje, sa deje, pretože to niektorú zariadil.“

„Nie si prvá, čo mi to hovorí.“

„Viem, ale stále tomu neveríš.“

„Mal by som?“

„Určite,“ pozrela na Martina, ktorý vzal do ruky podávaný Luciin mobil a vzal čip z jednej prilby, „nemáš žiadne schopnosti. Nič.“

„A videl som ho,“ Martin na nich mávol, zatiaľ čo kráčal bližšie k zrkadlu.

„Prosím ťa, čo robíš?“ Spisovateľ na neho pozrel.

„Noooo,“ Martin zastal a pozrel na neho aj s X, „jeden som spustil a hľadám pôvodcu signálu. Má to GPS, ale je to dost' slabé, pri tom zrkadle signál graduje.“

„Ale nevojdí dnu,“ Spisovateľ pozrel na X, „akoby to niektorú mohol spôsobiť, ak to neč...“ pozrel k stropu. X zdvihla zrak taktiež.

„Čo tam vidíš?“

„Nič,“ pokrútil hlavou, „len sa mi zdalo, že tam niektorú bol.“

„To vysvetliť neviem, jedine, žeby...“ X si prehrabla vlasy.

Amanda s Luciou prikročili k Martinovi, ktorý nat'ahoval ruky nad seba, zatiaľ čo mobil pípal. Čip zhasol. Pozrel na neho.

„Myslím, že naši kamaráti zistili, že sa ich snažíme vystopovať,“ zvesil mobil a pozrel na Amandu, ktorá držala svoj mobil v ruke.

Spisovateľ na ňu pozrel.

„Odkedy máš telefón?“

„Normálni ľudia mávajú telefón,“ odložila ho do vrecka, „idem na hajzel.“

„Treba ti srat?“ X ukázala zuby.

„Ha-ha,“ Amanda pozrela na ľudí a odišla na dámy. Martin pozrel na tichú Luciú, ktorá hľadela na Spisovateľa.

„Takže, ... kto vie tvoje meno?“

„Ani ja ho neviem,“ pozrel na svojho deda, „dajme ich bokom, nech tu neležia na zemi.“

„Hnevám sa na teba. A určite vieš svoje meno,“ vzala nohy pána Hudáčeka a spolu so Spisovateľom ho ťahali k stolu. X s Martinom zdvihli Olivera, ktorého oči pozerali do prázdna. Martin mu ich zatvoril.

„Soráč, kámo,“ položili ich na sedačky. Odstúpili a držali za nich minútu ticha.

Amanada otočila kľúčom dverí od záchodu, nechala ho zastoknutý v zámku. Povzdychla a pozrela na priestor okolo seba. Upútal ju bzukot, pristúpila k čiernej soške mačky na umývadle. Priložila k nej ucho. Elektrický šum vychádzal z nej, odstúpila a vytiahla telefón. Pozrela do zrkadla. Videla svoj odraz, žiadnu svoju verziu v sladkom ružovom tielku. Len seba. Jej tvár, jej oblečenie, ktoré poznala. Pustila vodu a nabrala si ju do dlaní. Chrstla si ju do tváre. Telefón ležal zatiaľ pri mačke na imitácii mramoru. Zdvihla ho a pár ťahmi vytočila číslo. Kráčala ku kabínke, zatiaľ, čo počúvala zvonenie.

„Už som myslel, že nezavoláš,“ ozvalo sa z druhého konca.

„Uff,“ s roztrasenou rukou chytila kľučku kabínky.

„Si pripravená?“

„Áno.“

„Isto?“

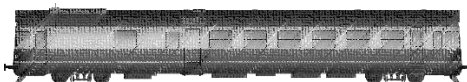
„Určite. A aj keby,“ odmlčala sa, „ehm, je to jediný spôsob. Musí tomu veriť.“

„Bude ho to bolieť. Zdevastuje ho to.“

„Ja viem,“ pozrela na dvere, cez ktoré prišla, „ale je to jediný spôsob.“

„Tak ideme na to?“

„Áno,“ prikývla s hlbokým nádychom a stlačila kľučku na dverách kabínky.

Martin skúšal oživiť čip, ten ostával naďalej zhasnutý a nečinný. X spozornela a pozrela na zrkadlo.

„Počuli ste to?“ prikročila k zrkadlu. Spisovateľ si vymenil spýtavý pohľad s Martinom. Lucia zdrapila krompáč. Martinom trhlo.

„To je syčanie? A mechani...“ naklonil ucho k zrkadlu. X odstúpila a rukou ho posunula dozadu.

„Odstúp, ak ti je život milý.“

„Nemyslíš si...“ Spisovateľ pristúpil ku X, „že to je?“

V zrkadle im pred očami preletel rotujúci stôl, všetci ostali šokovane stát’.

„No aby sme sa nedosrali,“ Amanda vyletela zo záchodu a pozerala na skupinu. Spisovateľ ju zdrapil a ťahal, čo najďalej od zrkadla.

„Pod’ Amanda.“

„Daj zo mňa tie zasraté pracky, heš,“ odstrčila ho, „na čo pozeráte, sráči?“

„Amanda,“ Lucia ju strhla čo najďalej od zrkadla.

„Lucia...“ Amanda sa na ňu vyškerila.

„Správaš sa divne,“ Spisovateľ otočil tvár za zvukom v zrkadle. Do miestnosti vletela stolička. Svetla zablikali.

„Neviem, čo to je, ale strašne to ... ťahá,“ Martin padol na ruky, „energiu.“

Svetlá zhasli, Martinove telo zapulzovalo elektrickou energiou. Kov narážal o podlahu. Videli zalesknutie v zrkadle a niekoľko červených a modrých diód, ktoré vošli do zrkadla. Syčanie a búchanie ustalo a zariadenie sa otočilo na nich. Svetlá opäť naskočili a Martin pozrel pred seba. Vstal.

Kovový oblek pokrývali hrubé káble, mechanická zbraň namierila na Spisovateľa a s hučaním sčervenala.

„Kam bežime?“ Amanda strhla Spisovateľa.

„To je úplne jedno,“ Spisovateľ ju strhol ešte rýchlejšie a všetci bežali k otvoreným dverám. Postava v kovovom obleku vystúpila z plochy zrkadla. Dievča X zastalo.

„Však sme ho zabili.“

„Aj zrkadlovú kópiu?“ Spisovateľ odstrčil Amandu s Luciou ďalej. Martin zastal.

„Nemyslím si, že je dobrý čas zastavovať,“ pozrel na Spisovateľa.

„Ja s X ho trochu zdržíme, bežte k Túlavej,“ Spisovateľ kývol na X.

„Nikam ne...“

„Amanda, prosím,“ Spisovateľ na ňu pozrel. Lucia ju chytila za predlaktie.

„Chce ťa chrániť, nechaj ho.“

„A ja?“ Martin pozrel na Spisovateľa.

„Už som ti zničil život dosť, bež,“ Spisovateľ kývol, no X ho strhla k zemi a stenu rozrazil červený záblesk. Všetci spadli na zem medzi trosky budovy. Martin vstal a zdvihol Amandu s Luciou.

„Ideme!“ pozrel na Spisovateľa s X, tesne nad nimi stál kovový oblek. Vystrel ruky a vyslal energiu jeho smerom.

„Nie!“ Spisovateľ zdvihol ruku smerom na Martina.

Energia vrazila do obleku, ktorý mal okamžite nabitú zbraň a neutrpel žiadne poškodenie.

„No, do prdele,“ Martin pozrel na dievčatá, ktoré už bežali v dostatočnej vzdialenosti. Kovová postava preskočila X so Spisovateľom.

„Minule si ho vyskratoval,“ X pozrelo na chrbát postavy. Výstražný trojuholník sa v daždi leskol. Červený záblesk vyletel priamo na Martina, ten sa hodil do strany a o chvíľu ho obklopila lietajúca zemina. Dopadol na tvár. Cítil ako mu zasypalo telo jemnou

vrstvou. Zakašlal. Spisovateľ vyskočil na nohy a pozoroval ako sa masa kovu pomaly vyberá Amandiním smerom.

„Hej, ty kopa hnoja!“

„Si si istý, že chceš srat?“, X pozrela na ich nepriateľa, „boh vie, čo to je?“

„Ľudia,“ Martin vyskočil celý špinavý na nohy a tleskol, „GPS signál.“

„Čože?“ Spisovateľ odvrátil zrak od pomaly sa otáčajúceho zariadenia. Alebo obleku. Nebol si istý, či je to robot, alebo človek v obleku.

„GPS signál. Má to svoju frekvenciu. Nemyslím si, žeby to fungovalo za zrkadlom. To bude náš svet. Diera na iné miesto. Ale náš svet. Musíme vojsť, ak chceme vedieť...“ Martin ustúpil.

„Nemusíme tam vojsť. Ten signál vypátrame,“ X pozrela na kovovú masu, ktorá mierila priamo na ňu a Spisovateľa. Prehltla.

„Dáky nápad?“

„Sme traja, tak ho pomýlime, nie?“ Spisovateľ začal bežať k Martinovi.

„Ty pomalá kopa šrotu,“ X chytila trosku a hodila ju do kovovej hlavy. So syčaním začala z kovu stúpať para a veľká zbraň sa skryla. Vystrel obe ruky a automatické samopaly boli pre X mierne prekvapenie. Aj pre Spisovateľa s Martinom. Martin pozrel na Spisovateľa.

„Mám taký nepríjemný dojem, že dnes umriem,“ vyceril zuby a začal bežať priamo oproti vyzbrojenému nepriateľovi. Jeho telo začalo samostatne iskriť. „Robot“ sa pomaly otočil jeho smerom, pričom samopal už mieril na Martina. Ten ho chytil a prudko trhol. Urobil kotrmelec. Dopadol na chrbát.

„Do riti!“

Videl ako na neho ruka so samopalom namierila. Počul kliknutie. Pod samopalom zaískrilo a zvrtilo ho do strany.

„A predsa to zabralo,“ pozrel na druhú ruku, ktorá mu pomaly išla k hlave, „ale čo mi to pomôže?“

Vyskočil na nohy a pozrel na hlavu, zdrapil presklený prieszor a vytrhol ho. Priestor na ľudskú hlavu, no nikde nikoho. Pár prilepených vlasov a kamera. Pocítil kovový úder do rebier, ktoré mu popraskali. Dopadol na zem a chytil si bok.

X vyšklbla funkčný samopal zo svojho miesta a chytila Martina.

„Chvíľu to vydrž,“ pozrela na jeho prehnutú tvár. Pustila ho, keď mu zaiskrilo telo.
„Nevieš...?“ pozrela na jeho zviňajúce sa telo, ktoré vrhalo iskry do všetkých strán. Spisovateľ bežal priamo k odzbrojenému obleku. Strčil ruku do vnútra a skúsil chytiť to, čo vyzeralo ako kamera. Držalo to na svojom mieste, a pocítil ako ho dve kovové ruky chytili okolo torza. Zdvihli do vzduchu.

„Nie, nie, nie!“

X pozrela na scénu, kde Spisovateľ visel vo vzduchu a rukami udieral do kovu. Martin zdvihol hlavu. Oči mu stmavli, oblizol si hornú peru a zaprel ruky do zeme. X nachystala pazúry z rukavíc. Martin vstal pred ňu.

„To sa zotavuješ tak rýchlo?“

„Nie, nezotavuje, je v ňom temno, zmocní sa ho, ak je oslabený.“

„Ou, takže asi by som sa mala brániť.“

„Kostička, to ti nepomôže,“ Martin vyceril zuby.

„To si nemal,“ Spisovateľ skúsil otočiť hlavu dozadu.

X vylepila Martinovi a zdvihla ho do vzduchu.

„Počúvaj ty temnota, perverzáci sú u mňa totál tabu,“ šmarila ním do strany. Jeho tvár len padla na trávnik a zastonal.

„Nenechaj sa nikdy nikým buzerovať,“ X pozrela na Spisovateľa.

„X?“ Spisovateľ hľadel priamo do červenejšej zbrane pred jeho tvárou, „zišlo by sa mi troška pomoci.“

X vykročila, no zrazu pocítila ako sa jej do ramena zabodla šípka. Pozrela na ňu a potom smerom na niekdajšiu stenu Kultúrneho domu. Tri postavy v čiernych oblekoch nehybne stáli. Jedna s vystretou rukou smerujúcou k nej.

„Super,“ Spisovateľ pozrel na X, ktorá dopadla na zem a z úst jej stiekla slina. Spisovateľ pozrel na červeno svietiacu zbraň pred svojou tvárou.

„Výborne,“ prevrátil očami.

POKRAČOVANIE V ĎALŠEJ EPIZÓDE

špajdy

 Knizky.sk
Zadarmo tisícky kníh

špajdy

Experimentálny literárny seriál **Túlavá**
©2016 Špajdy

Nadväznosti kontroloval ScytheX64

 Knizky.sk
Zadarmo tisícky kníh

Dielo bolo pôvodne uverejnené na eKnizky.sk

Túlavá S03E03 Stretávka 2.

Napísal: Špajdy

Dramaturgia: ScytheX64

Gramatika: Kajs

Ilustrácie: Špajdy

Publikované na eKnizky.sk v roku 2016

Ďalšie epizódy v tretej sérii:

[S03E00 A&D](#)

[S03E01 Spomienky zosnulých](#)

[S03E02 Zhasni](#)

[S03E04 Stretávka II.](#)

sparty

TÚLAVÁ
S03 E03 STRETÁVKA I.